

Kdo vybírá, přebere

**TEORIE
BĚKA**

MAGDALENA MAXOVÁ

TEÖRIE
BΛKA

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Magdalena Maxová, 2023
Cover © Sabina Sedlaříková, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3790-1 (pdf)

TEÖRIE BĀKA

MAGDALENA MAXOVÁ

*„Pokud jste se narodila bez křídel,
nic jim nebrání v růstu.“*

Coco Chanel

1

Srpen

Rozhlédla jsem se po svém pokoji na ubytovně.

Velká paráda. Opotřebený nábytek, tmavě zelený koberec propálený od cigaret. Stará vyklápací okna s oprýskaným opadávajícím lakem zakrytá závěsy, které se nepraly pravděpodobně od roku šedesát osm. Deset metrů čtverečních. Skříň, stůl, židle, dvě jednolůžkové postele, umyvadlo. Nic víc. Vše výrazně za zenitem.

Škola v přírodě. Tak přesně tam jsem se ocitla. Zpátky v minulosti. Až na to, že úplně sama, dospělá, a ještě k tomu na severu republiky. Kde je zima, déšť a mraky. *A tady ty teď budeš bydlet. Sem se budeš každý večer vracet. Máš ze sebe radost?*

Spolu s klíči k této „exkluzivní“ rezidenci jsem vyfasovala také jeden set povlečení, což znamená jedinečnou možnost volby, která z těch dvou odporných onucí bude sloužit mému odpočinku. Rozhodla jsem se pro postel na pravé straně, dál od velmi podezřelé žluté skvrny na koberci, která je, jak jsem se rozhodla pevně věřit, od hořčice.

Když to povleču, třeba už to nebude vypadat tak nechutně. Ukazováčkem a palcem jsem uchopila polštář, a bohužel, bylo to ještě horší. Byla tam. Rudá skvrna. Panebože, prosím, panebože, buď od červeného vína! otrásla jsem se znechucením.

Co se tady asi muselo dít? Co všechno už tento pokoj musel zažít? Kolik lidí tu spalo, pařilo, kolik žen tu bylo znásilněno a kolik lidí zavražděno? Rozhodla jsem se to neriskovat. Mezi krví a hořčicí to byla jasná volba.

Když jsem si ukládala věci na umyvadlo, došlo mi, že zde ve svém budoáru si maximálně tak vyčistím zuby. Žádná sprcha, natož vana, žádná toaleta. Snažila jsem se na umyvadlo nenápadně nasednout. *Nic takového, ty prase! Do umyvadla se čurat nebude!* pokárala jsem sama sebe. *Chlap by jistojistě nezaváhal.* To bohužel znamená, že v noci budu muset vstát, nazout si boty a vykonat potřebu ve společné koupelně! A ta je na chodbě, stejně jako kuchyň.

Kolik lidí tu vlastně aktuálně bydlí? Kolik lidí bude mít možnost vidět mě prchat ve dvě ráno jen v kalhotkách z toalety? Propadala jsem panice. Pomalu, ale jistě jsem si začala uvědomovat krutou realitu. *Co jsem to, do prkýnka, udělala?!*

Ještě jsem opomněla zmínit, abych toho prostoru okolo sebe náhodou neměla příliš, celé apartmá se mi podařilo zaskládat černými šedesátilitrovými pytli na odpadky, ve kterých jsem si odstěhovala svoje oblečení a další nezbytnosti.

„Lady“ s sebou nutně potřebovala své boty, kabelky, šaty a evidentně také spoustu kočičích chlupů. Mimo pytle jsem si ještě přitáhla dva kufry plné ostatních naprosto nepostradatelných věcí. Kufry měly omezenou kapacitu, a tak bylo nutné postupovat zcela chladnokrevně.

Notebook, fén, kulma, žehlička, spodňáry, toaletní potřeby, víno (ne jedno) z naší (teď už jeho) vinotéky. Zvládla jsem jich do kufru nacpat pět (musím teď přece šetřit!). Dvakrát ryzlink rýnský, dvakrát chardonnay a jeden veltlínek.

Mňam, to si dneska večer mlasknu! To bylo to jediné, co mě v tu chvíli drželo při životě – vidina vína, obloženého talířku,

seriálu a vinného kómatu. Rozhlédla jsem se okolo. Tohle bylo dno. Naprosté dno. Bylo půl šesté, přesně. To v Liberci znamená – čas otevřít lahvinku!

To jsem ale ještě nevěděla, že existuje dno, pak naprosté dno, velká kopa hnoje, a nakonec já. Nemohla jsem totiž najít otvírák! Ani ve svých věcech, ani na ubytovně! *Do prčic!* Samozřejmě, co by taky na zaměstnanecké ubytovně dělal otvírák!

Asi jsem u toho balení nebyla tak prohnaná, jak jsem myslela.

Já přece z boje utíkat nebudu! Elena, ta, kterou znám já, ta se nikdy nevzdává! Záleží na tom, zda vidíme sklenici poloprázdnou, nebo poloplnou. Alespoň se to vínečko stihne trochu nachladit!

Narvala jsem víno do mrazáku, popadla klíčky od svého nadupaného stroje a neohroženě vyrazila pro otvírák. Cestou z úspěšné válečné výpravy mě přepadly myšlenky na to, co jsem doposud všechno zvládla. Zvládla podělat.

Je mi dvacet šest let, jsem vystudovaná inženýrka ekonomie (jako kdyby ta škola vlastně k něčemu byla) a bydlím v Liberci na zaměstnanecké ubytovně. *Jackpot!* Měla bych se radovat, že mám celý život před sebou a všechny možnosti mám otevřené, můžu jet kamkoli a dělat cokoli. Ale to se lépe řekne a hůř dělá.

Do Liberce jsem přišla z Brna hned po škole, před dvěma lety. Tehdy jsem se ještě mladá a blbá (*zato teď jsem stará a chytrá*) bez rozmyslu přestěhovala za svým přítelem Radimem. To jsem ještě nevěděla, jaká je v Liberci podělaná zima!

Je hodnej, říkala jsem si. Má mě rád, říkala jsem si. Vydrží to se mnou! Teoreticky bych to i já měla vydržet s ním. Bohužel, nebo bohudík, to se teprve ukáže, já byla taková, že jsem každého dosavadního přítele nechala.

Moje první veliká láska byl Goran – napůl Čech a napůl Srb. Chodili jsme spolu rok a půl – než propadl ke mně do třídy. *Bingo.* Z mého dívčího tria se tedy stal kvartet. Já,

Pavčina, Markéta a Goran. Jeho neúspěch s reparátem z matematiky, dá se říct, lehce narušil rovnováhu v našem vztahu. Navíc, přece nebudu celý život s jedním klukem, že.

Tak jsem ho vystěhovala ze svého srdce i svojí lavice a bylo vymalováno. Bylo mi sedmnáct. Vyměnila jsem ho za dalšího spolužáka, Matyáše. Ten se mi líbil hned od prváku, ale tehdy o mě ani pohledem nezavádlil. Tudíž, logicky, jsem byla jeho zájmem patřičně potěšena a ihned jsem jej pojala za přítele. Goran tomu celému musel přihlížet. *Chudák*. Matyáše jsem nechala za půl roku. Byl trochu ňouma a hrozně se u „toho“ potil. Fuj.

Na dovolené na Kubě jsem poznala Vojtěcha. To byl kocour! Vysoký, hnědooký, hnědovlasý! Naštěstí byl až z Plzně, tak jsem se ho zbavila velmi rychle. Pak následoval Milan, s tím jsem dokonce vydržela celé dva roky. Proč? Nechápu. Jednoho dne nedorazil na rodinnou oslavu mých narozenin – šel raději do hospody. Za dva dny po něm ani pes neštěkl. Protože já už v hlavě měla jiný plán.

Musela jsem sama sobě přiznat, že ne vždy jsem ty rozchody až tak úplně domyslela. Jako třeba ten s Goranem. *Co když opravdu máme na světě jen tu jednu jedinou životní lásku a tou byl zrovna on? Hluboce jsem se zamyslela. Co když jsme se jen poznali příliš mladí? Co když v jiném čase, v jiném světě by nám to fungovalo?*

O tři dny po rozchodu s Milanem a dva kliky na sociálních sítích později už jsem si to štrádovala na rande s Goranem. Já nikdy neztrácela čas. Goran si na to naše první druhé rande přifícel se značně pokročilými kouty, ale modrá očka mu zářila jako tehdy na gymplu. Nechala jsem ho za další dva roky. Naštěstí. Dnes už je plešatý, kompletně.

Má to pojem, ten můj stav: sériový monogamista. To je takový typ člověka, který když jde do tuhého, zdrhá. Ten typ, co se rozchází, až když má otevřená dvířka pro vztah nový. Sériový monogamista nepodvádí – ale vždy má den po rozchodu rozjednané výběrového řízení na dalšího partnera.

Sériový monogamista se nezamyslí, co udělal v předchozím vztahu špatně. Nepřemýšlí sám nad sebou, nad svými koničky a zájmy. Sériový monogamista nevstřebá rozchod a nepoučí se z něj. Sériový monogamista jde rovnou na věc. Po hlavě do dalšího vztahu. Sériový monogamista neumí být sám.

Sériový monogamista, to jsem byla já.

Radima jsem poznala na vodě, opět asi dva dny po rozchodu. Byl tam se svojí partou mládenců, měl značně upito a na sobě měl standardní stejnokroj vodáka – pruhované tričko s vtipným nápisem, něco jako „Sjedu každou“. *Haha.*

Mimo ten vodácký stejnokroj byl ale docela vtipný. Neznal moje jméno, a tak mi říkal Lindo, že prý tak vypadám. Na Lindu Pindu bych se zrovna netipovala, ale budiž. Zato on – jmenoval se Šourek. Radim Šourek. To byla ovšem jiná liga. Linda Pinda a Radim Šourek, to by byla dvojka. Ještěže jeho matka byla tak prozřetelná a nepojmenovala ho Robert. Od Radima to přece jen není tak daleko.

„Přece není možný, abys měl tak debilní jméno!“

„Mám, a mám dokonce i debilní povolání. Uklízím za stávky.“ Byl fakt docela vtipný. „Kecám, to je můj pseudonym,“ řekl tajněkářsky. „Dorazil jsem na festival Hradycy a zpívám ve skupině Monkey Business.“

Opravdu se mě tady ten člověk snaží přesvědčit, že je Matěj Ruppert z Monkey Business? I když, je mu trošku podobný. Má takový jakoby prasečí nosánek. Já jsem věděla, že nemůže mít tak pitomý jméno! vykvikla jsem nadšením a ihned jsem si ho potřebovala vygooglit.

Přesvědčit mě, že je slavný zpěvák, se mu nepovedlo. Hlavně poté, co byl vyzván k předvedení ukázky. Zaujal mě ale natolik, že jsem si ho našla na facebooku a přidala do přátel. Radim Šourek, třicet jedna let, ředitel dopravního podniku v Liberci. *Nekecal, fakt se jmenuje Šourek! A je to ředitel!*

Radim byl z toho zástupu mých nápadníků asi nejlepší. Uměl mě doopravdy rozesmát, hezky se o mě staral a dělal,

co mi na očích viděl. Když to vezmu kolem a kolem, za to, že se ze mě stal rozmazlený šestadvacetiletý spratek, mohl vlastně on!

Zpočátku jsme se navštěvovali o víkendech. Jezdila jsem k němu domů do Liberce a on mě mohl na oplátku navštívit v Brně a zaplatit nám hotel. K našim přístup neměl, ten si musel teprve zasloužit! Nakonec ho však měli raději než mě. V pořadí oblíbenosti to u nás bylo následující: psi, kocouři, hodně dlouho nic, Radim a nakonec až já.

Posléze jsem mu dokonce dovolila koupit mi dovolenou na Kanárech. Šlo to perfektně. Půjčili jsme si auto a chodili každý den na večere. Tehdy jsem se rozhodla, že si ho už nechám.

Tentokrát, tentokrát už to fakt neposeru! říkala jsem si. Tudíž jsem Radimovi sestavila plán. Pracovně jsem ho nazvala Operace, jak uhlídat Elenu:

- 12 měsíců randění
- po roce společné bydlení
- po roce úspěšného společného bydlení zasnuby
- za rok svatba
- dovolené v Chorvatsku a jiných destinacích probíhají pravidelně po celou dobu trvání
- objekt je potřeba pravidelně krmit a dostatečně šatit

Přesně po dvanácti měsících jsem si dle výše uvedeného plánu a naprosto bez rozmyslu spakovala svých pět švestek do šesti černých pytlů, hodila je do svého tmavě modrého stroje, šlápla na plyn a odjela na sever. Mimo ty vztahové jsem měla samozřejmě také cíle pracovní. Do třicítky jsem chtěla zvládnout následující:

- dostat se do časopisu *Forbes* – 30 pod 30
- být absolutně samostatná a stát na vlastních nohou (čti bohatá)

- úspěšně šplhat po kariérním žebříčku a stát se ředitelkou, minimálně!
- mít vlastní byt a spoustu bot

Náhodou zrovna nabírali v nedaleké firmě s módními komponenty. Mezinárodní obchod s předními módními značkami pro trhy Itálie, Francie, Velké Británie. *To nezní špatně, proč ne?* A tak se ze mě, ani nevím jak, stala obchodnice.

Všechny své životní cíle jsem splnila. Dostat se na dobrou vysokou. Hotovo. Vystudovat ji s červeným diplomem. Hotovo (pokud můžeme modrou barvu prohlásit za červenou). Najít si vysněnou práci (vždyť být obchodnice není nejhorší). Hotovo. Najít perfektního chlapa. Hotovo. Koupit si kabelku Prada a boty Christian Louboutin. Hotovo. Tak proč jsem pořád nebyla spokojená?

Zato teď sis polepšila, říkála jsem si a rozhlížela se po ubytovně. Co bylo důvodem méj nespokojenosti? A jak jsem se ocitla právě tady?

A tak, značně ovíněná a s pláčem, jsem usnula ve svém novém pokojíčku na ubytovně, kterou mi milostivě poskytl můj zaměstnavatel, a to za pouhých osmdesát korun na noc.

2

Když jsem ráno otevřela oči, měla jsem trochu problém identifikovat svou aktuální polohu, neboť jsem ani neměla plnou pusku kocouřích chlupů, ani vedle mě nikdo neprděl. Zvedla jsem hlavu z uslintaného polštáře a rozhlédla se okolo. *Jsi na ubytovně, jsi sama a nikdo tě nemá rád. Navíc musíš do práce, kde tě tvůj šéf taky nemá rád.* Hrábla jsem po telefonu. Pět nových e-mailů začínajících slovy: „Podejte vysvětlení...“ Takže dobré ráno, vítejte v pekle!

Do práce jsem jela s nechuťí a kocovinou, za traktorem s rychlostí třicet kilometrů v hodině. Zmínila jsem, že kancelář se nachází v Jablonci nad Nisou? To mi každé ráno dalo krásných dvacet (někdy třicet, podle toho, jakého „závodníka“ jsem před sebou chytila) minut na to projet svého dábla, pustit si naplno rádio a pořádně si zakrákorat.

Co se Jablonce týká, místní říkají, že tam buď prší, nebo se jde do kopce. A mají pravdu. Taky mají dostatek času si toho všimnout, jelikož v obci s omezením padesát kilometrů v hodině jezdí zásadně maximálně pětáctřicet. Prý pro jistotu.

Říkávala jsem, že jednoho krásného dne mi rupnou nervy a někoho vytlačím ze silnice. Radim zase říkával, že jednoho krásného dne mě za můj agresivní styl řízení někdo vytáhne z auta a pořádně propleskne. Asi měl pravdu, ale já bych se chytit stejně nenechala.

Podobně jako moje jízda Jabloncem, také můj ranní průchod chodbou většinou nezůstal bez povšimnutí. Za prvé jsem se smála. Ten dekor z roku raz dva mě nikdy nepřestal bavit – stěny chodby byly do půlky lemované parketami a od půlky kobercem. Za druhé jsem na sobě měla podpatky. Tím jsem si taky pár pohledů vysloužila, jelikož většina kolegů volila poněkud praktičtější obutí jako třeba pantofle, crocsy nebo pohorky. Za třetí jsem přicházela – na jejich vkus – pozdě. Já přicházela o půl deváté. Většina z nich chodila na sedmou, někteří tam seděli už od šesti.

„Dobrý den, Mirku,“ nakoukla jsem do kanceláře svého nadřízeného. Mirek na mě na oplátku kývl a taky měl ten den vysmátou – za měsíc končil a bylo mu všechno takříkajíc u zadku. Dal výpověď, tuším, po dvanácti letech. Stávající ředitel měl totiž vymakaný systém systematického týrání podřízených.

Říkám tomu *shitlist*.

Pravidelně si volil dva až tři šťastlivce, které zhruba měsíc soustavně týral. Tento měsíc jsem byla na shitlistu já. Zítra to ale může být někdo úplně jiný a já můžu být naopak za hvězdu, vyvážnu-li z toho živá a zdravá. Za ty dva roky ve firmě jsem si už zvykla.

Většina kolegů však shitlist nepřežila a z firmy dobrovolně odešla. Já jsem byla držák. Shitlist jsem již přežila dvakrát a nyní jedu třetí kolo. Můj problém spočívá v ovládnání mimických svalů. Každý na mně hned pozná, že si o něm myslím, jaký je to debil. Mirek, ten byl chudák na shitlistu odjakživa.

Cestou pro kávu jsem zmerčila onoho Pavla. Strůjce všeho zla, vládce shitlistu a autora všech *podejte vysvětlení* mailů. To

mě vrátilo zpátky do reality a k úkolu s termínem do dnešního poledne – plán služebních cest do konce roku.

Ach, služební cesty! To bylo to jediné, hlavní a nejdůležitější, proč jsem tuhle práci koneckonců, shitlist neshitlist, Jablonec Nejablonec, neskonale milovala. Paříž, Londýn, Milán, Benátky, Řím, Florencie. Mé druhé domovy! Zákazníci na úrovni, jednání v módních domech. K večeři bifeček a sklenička červeného. Procházky v centru! *Mamma mia, dolce vita, dolce vita.*

Pípla mi zpráva.

„Buongiorno.“ Je od Francesca. To je tedy román. Takové krátké, nicneříkající zprávy – to ať nepíše raději vůbec! Vydržela jsem se vztekat asi minutu. Stejně jsem nakonec byla ráda, že napsal.

Bylo devět patnáct, takže musel být na cestě do práce. Úplně jsem si ho dokázala představit. Černé tričko, černé raybany, jak si to v tom svém ojetém teréňáku šine po nezpěvněné prašné cestičce směr Noto.

Zprávu jsem neotevřela. Plán byl takový, že zprávu otevřu až za hodinu. *Aby si nemyslel, že nemám na práci nic lepšího než hned odepsat! Jenže... co když odepíšu, až když otevře obchod? Bude tam mít zákazníky, nebude mít čas napsat zpátky a já zase budu muset čekat celé dopoledne. Co je strategicky lepší, napsat teď, nebo až potom?*

Na základě výše uvedené úvahy byl celý plán ten tam. Nejenže jsem zprávu za pět minut otevřela, ale dokonce na ni i odpověděla.

„Dobré ráno, jak to jde?“ Také velmi originální, *výborně, Eleno!*

Mobil jsem si položila pod monitor a čekala, co se bude dít. *Ha! Byl online!* Chycen při činu. Zpráva ale zůstala nezobrazená. *Ten syčák!* Jak si to může dovolit? Chyběla mi jeho tvář, jeho strniště, ty jeho modré oči! Chyběla jsem i já jemu? Pokud ano, jak to, že mi hned neodepsal? Již poněkolkáté toho dne jsem otevřela skryté fotoalbum s našimi fotkami.

Na telefonu mi blikla zpráva a já po něm skočila jako mladý husar.

„Zlato, máš teď chvilku si zavolat?“ Nebyl to Francesco, ale moje nejlepší kamarádka Sára. Byla v Thajsku se svým přítelem Jonášem.

Živě si pamatuji, když jsme do Thajska jely my dvě. Těšily jsme se jako malé holky. Cestu jsme plánovaly měsíce dopředu, a to v pravidelných intervalech u Sárky doma, za asistence minimálně dvou flašek vína a pytlíku trávy. Jointy nám balil Sářin tehdejší přítel Alex.

„Na, a ne že se zase budeš válet po zemi,“ řekl a podal Sáře čerstvě ubaleného jointa.

„Copak jsem se někdy válela po zemi?“ vztekala se Sára.

Ano, válela, a to pokaždé. Díky její tělesné konstrukci se nebylo čemu divit – má metr osmdesát a padesát kilo. *Potvora*. Já mám metr sedmdesát a jsem, řekněme, řádně živena. Sára má dlouhé světlé vlasy a já nezaprů italské kořeny s tmavými vlasy a pigmentem, pro který by mnoho žen vraždilo. Alespoň něco se podařilo, když už moje nohy byly křivé jako koží paznehty. Po první lahvi vína jsme si ale obě připadaly jako Cameron Diaz a Penélope Cruz.

Zvedla jsem telefon a vytočila Sářino číslo přes whatsapp. Bylo mi úplně jasné, proč volá. Já věřím, že se nic neděje náhodou a co chceme, to si do života přitáhneme. A právě tak se to stalo i Sáře. Na naší dovolené v Thajsku Sára dovršila osmadvacet a začala svou situaci evaluovat. Sama podnikala se svým bratrem Tomášem (toho jsem mimochodem taky nechala), bohužel Alex se ve svých čtyřiceti zmožil akorát tak na kopy dluhů, které mu pomáhala splácet. Chtěla se vdát, mít dítě, velkou svatbu, chtěla cestovat, chtěla se bavit, a místo toho byla s Alexem zavřená doma a víkendy trávila na chatě s maminkou. Byla z toho smutná, ale přes její rozhodnutí nejel vlak.

„Teď, nebo nikdy. Takhle to dál nejde. Najdu si chlapa, ve kterým budu mít oporu, který bude krotit moje příšerný

nálady, který se o mě postará, když mi bude nejhůř, který mě bude motivovat a povzbuzovat, ke kterému budu vzhlížet, se kterým něco vybudujeme,“ vyjmenovala kvality, ze kterých nehodlala slevit.

„Zapomněla jsi dodat velikost penisu.“

„Ty seš blbá!“ Alespoň že se mi podařilo ji rozesmát. „Ale teď vážně, Elen, já už nechci být s Alexem. Bože, porad', co mám dělat?“

AbraKadabra, za dva dny potkala na pláži Jonáše – přesně takového, jakého si nadiktovala. Chápete to? Hned po návratu si sbalila kufr a odjela za ním Žlutákem do Bratislavy.

Jelikož byly v Thajsku zhruba dvě hodiny ráno, existovaly jen dvě možnosti. Buď byla úplně zhulená, nebo:

„Zlato, připrav se, příští rok na jaře mi půjdeš za svědka!“ To je přesně to, co člověk potřebuje slyšet po noci strávené na ubytovně. Přinejhorším se nastěhuji k Sáře a Jonášovi. Se Sárou budeme chlastat a Jonáš nám bude balit jointy. Mimochodem, zhulená byla taky. Paní podnikatelka.

Sáře to vyšlo. Tehdy si řekla: „Do třiceti chci být vdaná a mít dítě.“ A tak se stalo.

Já si ale řekla trochu něco jiného. Řekla jsem: „Já chci lásku, chci vášeň, chci ohňostroj!“

Chceš to? Máš to mít.

3

Květen – o tři měsíce dříve

Byl květnový večer a jak už to tak v Liberci bývá, byla kosa jako v Rusku. Seděla jsem obalená ve dvou dekách na terase a popíjela víno. Před několika dny jsem oslavila své dvacáté šesté narozeniny a to mi moc radosti nepřineslo. Vzpomínala jsem na Sáru a v hlavě převalovala její úvahu.

„Krásný věk!“ říkali starší a moudřejší. Mně to ale připomnělo osobu, kterou jsem se v tomto věku chtěla stát. Urputně jsem se snažila si vzpomenout, jaká jsem byla před deseti lety a co všechno jsem si chtěla v životě splnit. Přesně jsem věděla, kam jdu, a nikdy jsem si nepřipustila, že bych mohla selhat. Viděla jsem samu sebe ve slunném bytě v centru, samostatnou, manažerku, možná dokonce ředitelku, která pevně drží v rukou svůj život a stojí na vlastních nohou.

Tak kdy jsem, *sakra*, přestala svůj život řídit a začala jsem se vézt? Všechno se zdálo být na první pohled v pořádku. V pořádku ale nebylo vůbec nic.

Každý den jsem vstávala v šest hodin ráno s neskutečným odporem ke dni, který mě čekal. V Liberci byla věčně zima,

obloha zůstávala zatažená a měla zlověstnou šedou barvu. *Kde je slunce? Kde je modrá obloha?* Tohle počasí rozhodně nebylo pro mě.

Nejlepším okamžikem celého dne byl oběd. Jednoznačně. To mě drželo nad vodou. Netrpělivě jsem sledovala čas na monitoru. Jedenáct patnáct, hurá! Jde se! Ano, skutečně už v jedenáct patnáct. Na severu se totiž čas počítá úplně jinak. Tady se vstává se slepicemi. Seveřané chodí do práce na sedmou, aby mohli ve tři vyrazit na kolo nebo na běžky. Já místo toho cestou domů v autě přemýšlela, co bych kde sežrala nebo vypila, ideálně naráz. A tak to šlo pořád dokola.

V práci to drhlo. Dva roky a povýšení v nedohlednu. „*Třicet pod třicet*“ se pomalu rozplývalo v mlze. *To bys totiž musela zvednout zadek a něco se sebou udělat, nádhero.* Ale co? Co jsem vlastně od života doopravdy chtěla? Protože kdybych něco doopravdy chtěla, tak bych to taky dokázala. Bohužel, já nevěděla co.

Často mě napadalo, co bych se sebou udělala, kdybych neměla Radima. Jakým způsobem bych se teď rozhodovala o svém budoucím životě.

Někdy jsem si nechala zdát, že se se mnou Radim rozešel, abych nebyla za tu zlou. V tom snu jsem byla ze začátku smutná, ale pak jsem šla do jedné z velkých korporací do Prahy a zúročila svoje znalosti mezinárodního obchodu. Jindy jsem si nechala zdát, že jsem měla dostatek kuráže a odprezentovala vedení svou tajnou strategii, kterou jsem i v realu nosila v hlavě. V tomto snu jsem byla úspěšná manažerka italského trhu žijící ve Florencii. *A všude by byla spousta bot!*

Jenže já jsem měla Radima a kocoura Kimiho. A ti by se se mnou do Itálie nepřestěhovali. Radim by se svojí ředitelské pozice nevzdal a Kimimu by tam určitě bylo vedro.

A tak jsem myšlenky na stěhování vyhnala z hlavy a prozatím se rozhodla dotáhnout do konce menší cíl. Naučit se italsky.

Kolegové a italští partneři tvrdili, že to nedokážu. Taky jsem jim o tom vykládala na každé služební cestě už dva roky, že se začnu učit. Učit jsem se ale nikdy nezačala.

„Si si, to říkalo už tolik před tebou!“ smáli se. Nastal čas přestat žvanit a vrhnout se do toho. Zvládnou to – *naučím se italsky, a to za tři měsíce!* rozhodla jsem se pevně.

Zatím to se mnou nevypadalo moc dobře. Koukala jsem na *Zoufalé manželky* v italštině a v seriálu se mi podařilo identifikovat pouze dvě slova – colazione a buongiorno. Snídaně a dobrý den.

Nakoukla jsem dovnitř, co dělá Radim. Ležel na gauči, ale do tváře jsem mu neviděla. Viděla jsem jen ten jeho pupek. Bohužel to nedrhl jenom v práci, ale také mezi námi dvěma. *A to jsem si slíbila, že tentokrát už to vyjde! Co jsem zase udělala špatně?*

Skvěle jsme si rozuměli, trávili volný čas ve dvou i s partou, procestovali svět. Byl hodný, štědrý, podporující i chápavý. Byl také vtipný, sečtělý a byl pro mě vzorem, že i v mladém věku se dá dosáhnout úspěchu. Radim byl mým nejlepším přítelem. Možná byl problém v tom, že byl vlastně především mým nejlepším přítelem a v tom „my“ nebyla vášeň.

Začalo to tím, že jsme se přestali dotýkat. Pak jsme spolu přestali spát. On si nezavíral dveře do koupelny a já přibrala deset kilo. On si před spaním nečistil zuby, já doma chodila oblečená jako hastroš. On chodil na velkou a ani se neobtěžoval zavřít za sebou dveře. Hrozně u toho prděl a bylo to slyšet po celém bytě. Cítit taky. Smrděl hůř než ten kocour. A ten kocour, ten mu u toho rád asistoval! Chodili kadtí naráz.

Přechodili jsme to? Bylo na čase posunout vztah dál? Mít svatbu? Po roce společného bydlení prstýnek nepřišel a oba jsme to téma raději neotvírali. Svatba nás dvou – to by byl výsměch veškeré romantice. Tak co dál? Pořídít si dítě? *A riskovat, že se dítě narodí s tím jeho nosem?*

Společně jsme měli všechno. Loftový byt s terasou, krásné dovolené po celém světě, romantické večere, zábavnou

partu přátel, jeden druhého, kocoura, spoustu peněz (jelikož všechno platil), ve skříni se mi hromadily značkové boty a kabelky. Možná byl ten problém, že v tom „my“ jsem já neměla vůbec nic.

Znovu jsem se podívala na Radima, jak se tam povaluje, a přemýšlela, jestli on je se mnou šťastný. Jednou jsem ho přistihla, jak si píše s pěti holkami naráz. Opil se, koupil si kebab, sežral ho v posteli (to byla mimochodem taky moje oblíbená aktivita), vypisoval nějakým prostitutkám a nakonec u toho usnul, debil! A tak kebab i mobil skončily u mě na polštáři. Nevím, co mě v tu chvíli naštvalo víc. Jestli to, že psal nějakým holkám, nebo to, že se mu většina z nich neobtěžovala ani odepsat. *Ach jo.*

Nefungovalo zkrátka ani jedno. *Ale jak je to možné, vždyť jsem měla plán! Chtěla jsem v životě něco zažít! Chtěla jsem vášeň, ohňostroj, dobrodružství! Já ještě nebyla připravená jít do důchodu!*

Potřebovala jsem vypadnout. Potřebovala jsem ležet na pláži a přemýšlet, co se sebou dál udělám. A věděla jsem, že existuje jeden člověk, který to dokáže pochopit.

„Co říkáš na červnovou dovču? Než budou prázdniny a všude budou malí smradíci?“ napsala jsem Sáře a ta mi odpověděla asi za pět vteřin.

„Ano ano, prosím, jedeme! A kam?“ Konečně jsem v žilách cítila trochu života. Plánování cest, to bylo moje.

„Vidím to následovně. All inclusive, klid, pohoda, knížka, opalování, víno.“

Mumifikovaná do dek jsem doskákala do obýváku rozhodnutá jednat.

„Páníčku, vadilo by ti, kdybych jela v červnu se Sárou na týden k moři?“ Ano, opravdu jsem mu říkala páničku. A on mně paničko. A taky kočičko skákává. *No ble.*

„Nevadilo, paničko, pokud ti vyjde dovolená, proč ne.“ Omezený počet dnů dovolené, to je něco, s čím je těžké se v životě smířit.

„Už víš, kam pojedete?“

„To netuším, někam na all inclusive, s hezkou pláží, třeba Řecko nebo tak.“

„A co třeba Itálie? Sardinie? Nebo Sicílie je prý moc krásná. Zároveň bys tam mohla trénovat italštinu, když už na sobě teď tak intenzivně makáš,“ radil.

Když už jsme u makání, oči mi sklouzly na můj obrovský bachor a mohutná stehna. *Do prdele, takhle se vedle Sáry rozhodně nemůžu ukázat.* A tak jsem začala počítat uběhnuté kilometry, jelikož jsem ta svoje madla rozhodně nemohla ukázat ani Sáře, ani světu. Na druhou stranu – *opálenej špek, hezkej špek!*

Po dlouhých peripetiích s výběrem dovolené jsme si nakonec vybraly týdenní all inclusive dovolenou na Sicílii, v krásném hotelu u malého městečka Barcellona Pozzo di Gotto, kde, jak jsme hned první večer dovolené zjistily, totálně chcipl pes.

Nicméně, aby se všechno dokázalo tak krásně zkomplikovat, musela jsem ještě týden před samotnou dovolenou odjet do Itálie na služební cestu.

„Takže si to shrneme,“ přemýšlel nahlas Radim, „ty pojeděš v pondělí na služebku do Itálie, která ti skončí v pátek, dojedeš v pátek v noci do Liberce, abys hned v sobotu odpoledne odjela za Sárou do Brna, abys mohla ještě v noci odletět zpátky do Itálie? To zní výborně. Neměla bys lepší tam rovnou zůstat?“

To mě doopravdy nenapadlo! Nápad to byl skvělý.

Zrovna jsem totiž četla knížku *Jíst, meditovat, milovat* a asi jako každá jiná kráva jsem se naprosto ztotožnila s hlavní hrdinkou, která byla nešťastná ve svém vztahu, něco jí v životě scházelo, a tak všeho nechala a odjela na rok do Itálie, do Indie a pak na Bali, aby tak mohla objevit samu sebe a najít životní lásku. Já jsem trochu srab a hlavně nemám peníze, abych přežila jeden měsíc, natož jeden rok, a tak dva dny strávené sama v Itálii se zdály být skvělým kompromisem.

Představovala jsem si, že jako hlavní hrdinka knížky se budu procházet po Palermu, jíst zmrzlinu, pít víno, číst si knížku a objevím samu sebe. Ta představa se mi velmi líbila.

„Tak já tam teda zůstanu!“ pronesla jsem odhodlaně.

Koupila jsem si letenku Řím Palermo, zabookovala nevábný pokojíček u nádraží za dvacet pět euro na noc a těšila se na své malé italské letní dobrodružství ve stylu Elizabeth z výše uvedené knížky ve zkrácené verzi.

To jsem ještě nevěděla, co tam na mě čeká.

4

Červen

Samou nedočkavostí jsem dorazila na letiště v Římě o tři hodiny napřed, a to naprosto zbytečně. Let měl jako vždy hodinu zpoždění. Stejně mi to náladu nezkazilo – moje dobrodružství mělo právě začít!

Tak to je průser, nedá se svítit, nezbývá nic než nakupovat!
Zasmála jsem se sama nad svým malým vtípkem. Vplula jsem do svého oblíbeného italského obchodu s plážovou módou, který, na rozdíl od mých pracovních klientů, prodával oblečení, které jsem si mohla skutečně dovolit. Okamžitě jsem zmerčila naprosto dokonalé šaty. Byly karmínově rudé, na ramínka a sahaly až na zem. Připadala jsem si jako řecká bohyně. Na mou sicilskou dovolenou jako dělané!

Úsměv od ucha k uchu jsme já i nákupní taška nastoupily do letadla a to se konečně odlepilo od země. Tehdy začala stevardům pořádná šichta – měli asi půl hodinky na to, aby stihli nabídnout občerstvení (za úplatu), duty free (za ještě větší úplatu), a ještě k tomu nabídnout cestujícím výherní los. *Miluju nízkonákladovky.*